

Navelknagertje
en 100 andere verhalen

NAVELKNAGERTJE
en 100 andere verhalen

Ben de Graaf

Navelknagertje
en 100 andere verhalen

Copyright © 2023 Ben Tekstschrijver
Auteur: Ben de Graaf

Druk: Pumbo.nl
Uitgever: Ben Tekstschrijver
Omslagontwerp: Guido de Graaf en Rick Rewijk
Vormgeving binnenwerk: Ben Tekstschrijver
Auteursfoto: Kees Boelhouwer
Correctie tekst: Elly de Graaf

Verhalenbundel
ISBN 978-94-6481-368-5

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoudsopgave

Voorwoord	9
De wereld	11
Hoe normaal is gekke groente?	13
Kruispunt	15
Hier ligt Gijs van Amerongen	17
De machinist	19
Het brein telt niet	21
Het spoor bijster	23
Effe wachten	25
Privacy op de po	27
Naar de letter	29
Te gekke namen	31
Kunst van het kijken	33
Mijn wereld	35
Navelknagertje	37
Bucketlist	39
De kauw uit de lucht	41
Verstoppertje met Vadertje Tijd	43
Ben Bowie	45
Rite de passage	47
Kantoortuin	49
Rug aan rug	51
De kracht van zacht	53
Medium Elly weet raad	55
Badjassen en slippers op The Dude Day	57
Hoe het even niet spoorde bij de NS	59
Als de vloer onder je voeten wegvalt	61
Nee, geen verkopers aan de deur	63
Blinde adoratie	65

Keerzijde van een zoete herinnering	67
Vogels kijken als een blinde vink	69
Wij in restaurantje	71
Wat dit gesprek mij leerde	73
Zwarte kip bij Leeuweriklaan	75
Twee 'diggers', whisky en muziek	77
Stilte van de dag	79
Waarom deze profielfoto me blij maakt	81
Als de dagen donker zijn	83
Herinneringen aan A.L. Snijders	85
Zendeling	87
Dat ik dáár niet eerder aan dacht	89
Van lieveling naar lammeling	91
Moeder	93
Zwaar gevoel	95
De weg naar Sint Jozef	97
Tasje met een boodschap	99
Marrie en Marinus	101
Bezoek op zondag	103
Gesprek met Geurtje	105
Goud weerd	107
Naasteliefde in de uitverkoop	109
Twee zkv's over mijn moeder	111
Wat de toekomst brengen moge	113
Brief aan mijn moeder	115
Afscheid nemen als je dementie hebt	117
Het knuffelkuiken	119
Merci Marrie	121
Taal	123
Miss Word	125
Gedachten bij een gedicht	127
Albert Breinstein	129

Creatieve taal op Marktplaats en Funda	131
Waarom de spatie belangrijk is	133
Stilte in woorden	135
Pferdreiten	137
Scene madeleine als stijlmiddel	139
Winnaar door perspectief en metafoor	141
Eus, nu een bundel met J.P. Rawie	143
Meester van het zeer korte verhaal	145
Weg met welke	147
Yathzee op de plee	149
Dik Trom en de brief uit het kabinet	151
Droefgeestig	153
Altijd gek voordat je een genie bent	155
Moedertaal in de zorg	157
Popmuziek voor Jip en Janneke	159
Schep een beeld met woorden	161
Teksten Lowlands swingen de pen uit	163
Verhapselingen	165
Hete nacht	167
Muziek	169
Levenskunst van Lucinda	171
Filosofische kijk op David Bowie	173
Donovan kraakt hele noten	175
Hoe Sam Baker zijn crisis overwon	177
Vechten tegen de babbelende bierkaai	179
Drie rake muzikale statements	181
Gebutste zielen met gitaar	183
Hoe heet dat feestnummer ook alweer?	185
Jasje jatten van David Bowie	187
Levensles op Lowlands	189
Hond	191
Op drie pootjes	193

Baas boven baas	195
Pelle	197
Kooikers in Bergen	199
Oeps, een misteek	201
Vakantie	203
Weerslag van neerslag	205
Geesten, spoken en gebakken ei	207
Zwemles	209
Rodeo op de fiets	211
De troost van een koffievlek	213
Zingeving	215
Laantje van Hilhorst	217
Reflectie met The Who en U2	219
Dikke-ik op dieet	221
Nico de Mus	223
Voordeel van de twijfel	225
Zoeken naar zin	227
Nawoord	229
Inparkeren	230
Voetbalvrienden	231
Dromen	232

Voorwoord

Als tekstschrijver schrijf ik in opdracht. Dan laat ik woorden werken. Maar: uiteindelijk moet de opdrachtgever tevreden zijn. Als ik een blog schrijf, ben ik mijn eigen opdrachtgever. Dan kan ik mijn pen écht laten zwieren. Wat een schrijfplezier levert dat elke keer weer op.

In 2010 startte ik met Ben Tekstschrijver. Vanaf dat moment publiceerde ik elke maand een blog op mijn website. Een selectie daarvan staat in dit boek. Alle verhalen zijn opnieuw geredigeerd en geactualiseerd. Soms kon de kop beter, de slotzin puntiger, soms konden er zinnen of zelfs hele alinea's uit om het verhaal meer vaart te geven. Vaker ging het om een ander woord, een komma, een aanhalingsteken. Het Navelknagertje en de honderd andere verhalen in dit boek zijn naar mijn gevoel weer fris en fruitig. Klaar voor een nieuw leven.

Ik heb ervoor gekozen de verhalen in categorieën in te delen: De wereld (11), Mijn wereld (28), Moeder (14), Taal (22), Muziek (10), Hond (5), Vakantie (5), Zingeving (6).

Ik bedank Elly. Zij is de liefde van mijn leven, maar heeft ook een scherp oog voor spelling en grammatica. Elke tekst die de deur uitgaat, wordt eerst door haar gelezen. Dat geldt ook voor mijn blogs. Als je een tekst vaak langs ziet komen, word je bedrijfsblind voor je eigen fouten. Elly zorgt voor foutloze teksten.

Ik bedank mijn kinderen Ganna, Lieke en Guido, mijn muziekvrienden Gerhard, Hans, Arie en Erik en alle

anderen die welwillend in mijn verhalen figureren. Een extra woord van dank voor Guido die zijn creatieve kracht inzette en het idee aanleverde voor de cover. Ook een dikke duim voor vormgever Rick Rewijk die dit idee omzette naar een mooi ontwerp.

Tot slot dank ik de honderden lezers die zich hebben aangemeld als vaste lezer. Zij zorgden door de jaren heen voor duizenden reacties, vaak persoonlijke verhalen. Ik ben trots op zulke lezers. Ze motiveren me om door te gaan.

Op de communicatieafdeling van ziekenhuis Tergooi hing boven mijn bureau jarenlang de uitspraak: moeilijk praten is gemakkelijker dan eenvoudig schrijven. Oftewel: niet elke volzin is zinvol. Vanuit die gedachte heb ik mijn blogs geschreven. Het schrijven van de verhalen was een feest. Ik hoop dat het lezen jou net zoveel plezier bezorgt.

Ben de Graaf

De wereld

Hoe normaal is gekke groente?

Vroeger stond in een contactadvertentie nog wel eens: klein gebrek geen bezwaar. Tegenwoordig drijven we op 'het perfecte plaatje'. We gaan af op het uiterlijk, alles moet perfect zijn. Niet alleen mensen, zelfs groente en fruit.

In de digitale datingwereld word je al gauw honend naar de vergetelheid geswipet als je gezegend bent met bloemkooloren, appelwangen of perenheupen. Maar ook voor groente en fruit geldt: als je niet voldoet aan de uiterlijke norm, haal je de schappen van de supermarkt niet. Dan wordt je vormalen tot compost en veevoer.

Groente en fruit met een afwijkend uiterlijk noemen we veelzeggend 'gekke groente', of het thuishoort in de ggz (gekke-groente-zorg). We accepteren geen appels en wortels die 'anders' zijn, terwijl ze even lekker smaken. Want ja, het oog wil ook wat. Zo verspillen we bijna 15 procent van goede en gezonde voedingsproducten.

Drie jonge Nederlandse vrouwen konden dit onrecht niet langer aanzien en richtten Kromkommer op. Een 'kromcommunity' die strijdt voor 'gelijke rechten voor alle groente en fruit'. De organisatie strijdt tegen nodeloze verspilling en wil dat groente en fruit met een afwijkend uiterlijk volledig worden geaccepteerd. Kromme komkommers, tweebeentwortels en bobbelige paprika's moeten voor dezelfde prijs worden verkocht als 'normale' groente.

Sommige supermarktketens gaan hier schoorvoetend in mee en verkopen gekke groente om voedselverspilling tegen te gaan. Zo biedt Albert Hein sinds 2014 'buitenbeentjes' aan. En de Lidl verkoopt sinds 2023 goedkope tasjes met groente en fruit. In de tasjes zitten gebutste tomaten, bruine bananen en andere soorten groente en fruit die anders zouden worden weggegooid.

Hoe lang blijven we gekke groente stigmatiseren? Misschien wordt het tijd voor een politieke partij. We hebben in de Tweede Kamer al de Partij voor de Dieren, daar kan de Kromkommer Partij nog wel bij. En dan mogen ze hun werkterrein wat mij betreft best verbreden: niet alleen de belangen behartigen van gekke groente en krom fruit, maar opkomen voor alle rare snijbonen in deze wereld.

Kruispunt

Over elk kruispunt zou columnist en schrijver Martin Brill een 'stukkie' willen schrijven. Over elk kruispunt? Ook over de kruising Anjerlaan/Zonnebloemlaan in Hoevelaken, vlakbij mijn huis? Hier gebeurt nooit wat. Ik neem de proef op de som en ga met pen en papier bij dit kruispunt op een stoeltje zitten.

Een man laat zijn hond uit. Tien minuten later brengt een moeder haar dochter naar school. Dat is het, dat zijn de wapenfeiten. Hier zal ik het mee moeten doen. De kruislings gelegde straatstenen, de grijze stoeptegels, het zijn geen hemelbestormende zaken waar ik als schrijver veel mee kan.

Ik sta op het punt het experiment als mislukt te beschouwen als aan het einde van de straat een vrouw de hoek om komt. Haar lange ranke benen zitten verpakt in een strakke leren broek. Zelfs uit de verte zie ik dat haar T-shirt gevaarlijk laag is uitgesneden. Onder een zwarte vilten hoed wapperen blonde haren op het ritme van haar tred. Ze loopt op haar hoge hakken, zoals zangeres Melody Gardot over het podium loopt. Gracieus. Verleidelijk. Of de Anjerlaan een catwalk is. Zoveel is duidelijk, zij komt van een andere planeet, zij hoort hier niet.

Nu ze dichterbij komt, zie ik achter haar rug een gitaarkoffer. Vlak voor me houdt ze stil, midden op het kruispunt. Ze opent haar koffer, hangt haar instrument om, kijkt me aan en tokkelt een D-akkoord. Ze zet over naar een G-akkoord.

We can be heroes, just for one day, fluistert haar stem over de akkoorden heen.

Ik bevries, versteen op mijn stoeltje. Wie is dit? En hoe weet ze dat dit nummer van Bowie mijn favoriet is? Ik voel me langzaam opstijgen, gedragen door een roze wolk. Dit moment moet eeuwig duren, dit moment tussen mij en mijn muze. Laat deze godin van de schone kunsten nooit meer weggaan...

Op dat moment klinkt vanachter een schutting het oorverdovende lawaai van een draagbare bladblazer. Een buurjongen start zijn scooter en brengt hem knetterend in beweging. Een klusjesman zet zijn schuurmachine op zijn kozijn. Zijn radio staat afgestemd op 100% NL. Snelle rapt dat hij er niks mee te maken heeft als vandaag de wereld vergaat.

‘Sorry hoor, maar zo kan ik mijn werk niet doen,’ zegt de engel voor me. Korzelig legt ze haar gitaar weer in de koffer. Ik voel dat de roze wolk me niet meer draagt, ik kletter terug op de stoep.

Ik kijk om me heen. Mijn Melody Gardot is in geen velden of wegen meer te zien. Het kruispunt ziet eruit als altijd. Leeg. Alleen een man laat zijn hond uit. Een moeder brengt haar dochter naar school. Meer niet. Hoe lang zit ik hier al?

Een blog schrijven over dit kruispunt? Nee, dat gaat me niet lukken. Ik zal moeten wachten tot een nieuwe Martin Bril opstaat.